

Η πτώση. (Μέρος Β'). Τελευταίο. Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου](#) / [Ορθόδοξη Πίστη](#)

Η πτώση. (Μέρος Β')

Ο βίος του Οσίου Νήφωνος Επισκόπου Κωνσταντιανής της κατ' Αλεξάνδρειαν

Σιγά-σιγά έβγαλε κακό όνομα σ' ολόκληρη την πόλη. Οι παλιοί γνωστοί του και όλοι οι ευσεβείς χριστιανοί λυπόντουσαν το κατάντημά του. Ένας απ' αυτούς, που λεγόταν Βασιλεύς* (Κύριο όνομα όχι συνηθισμένο σήμερα. Ο ομώνυμος άγιος ιερομάρτυρας, επίσκοπος Αμασειας, εορτάζεται στις 26 Απριλίου), του έλεγε συχνά πυκνά:

-Αλίμονό σου, ταλαίπωρε Νήφωνα! Έτσι που κατάντησες, είσαι ζωνταός νεκρός!
Διορθώσου πια...

Μερικές φορές, όταν άκουγε τέτοια λόγια ο Νήφων, συναισθανόταν τις αμαρτίες του. Έπεφτε σε συλλογή, αναστέναζε, ξεσπούσε σε δάκρυα. Δεν μπορούσε όμως ν' αφήσει τα πονηρά του έργα, γιατί πολύ γρήγορα η δύναμη της συνήθειας τον έσερνε στα ίδια, σαν άλογο χαλινωμένο. Και τότε η απόγνωση, το μεγαλύτερο απ' όλα τα κακά, ερχόταν να συμπληρώσει το έργο της ψυχικής καταστροφής του νέου: "Τώρα πια δεν υπάρχει για σένα μετάνοια", του ψιθύριζε. "Κοίταξε να μη στερηθείς τουλάχιστον τα επίγεια....".

Τόσο σφιχτοδεμένο κοντά του τον είχε ο διάβολος, που, όχι μόνο προσευχή δεν μπορούσε να ψελλίσει, μα ώρες-ώρες ένωθε αβάσταχτη δυσφορία, σα να του είχαν ακουμπήσει μια βαρειά πλάκα πάνω στο στήθος.

Η καλή γυναίκα του στρατηλάτη, βλέποντάς τον σε τέτοια χάλια, έκλαιγε και οδυρόταν.

-Αχ, τι έπαθα, η αμαρτωλή! Τι πειρασμός είναι τούτος που με βρήκε; έλεγε και ξανάλεγε.

Πολλές φορές τον έπιανε με το καλό και τον συμβούλευε. Άλλοτε τον έπιανε με το άγριο, κάποτε μάλιστα τον ξυλοκοπούσε! Μα όλες της οι προσπάθειες έμεναν χωρίς αποτέλεσμα. Ο Νήφων ήταν αδιόρθωτος.

Μια φορά πήγε να δει κάποιον παλιό γνωστό του, το Νικόδημο, άνθρωπο ευσεβή και ενάρετο.

Ο Νικόδημος τον υποδέχθηκε με φανερή αγάπη.

-Ω, καλώς ώρισε ο αδελφός μου εν Κυρίω! αναφώνησε.

-Η χάρη του Θεού να 'ναι μαζί σου, αποκρίθηκε ο Νήφων, κι αμέσως σκέφτηκε πως είχε καιρό να πει τέτοιο χαιρετισμό.

Μα μόλις ο Νικόδημος ήρθε κοντά του, κοντοστάθηκε. Στήλωσε το βλέμμα πάνω του κι έμεινε να τον κοιτάζει σαν αφηρημένος για κάμποση ώρα. Ο Νήφων τα έχασε.

-Τι συμβαίνει; τον ρώτησε αμήχανα. Γιατί με κοιτάς έτσι αμίλητος; Πρώτη φορά με βλέπεις;

Ο άλλος τότε σα να συνήλθε.

-Πίστεψέ με, αδελφέ μου, δεν τι να πω... Να, το πρόσωπό σου μου φαίνεται κατάμαυρο, σαν του αράπη! Πως να το εξηγήσω...

Ο Νικόδημος σώπασε πάλι, μα ο Νήφων κατάλαβε πολύ καλά, πως το πλήθος των αμαρτιών του είχαν κάνει την όψη του να φαίνεται μαύρη! Συγκλονίστηκε. Γεμάτος ντροπή και συντριβή, έκρυσε το πρόσωπό του στις παλάμες του κι έφυγε μονολογώντας. "Αλίμονο σ' εμένα τον αμαρτωλό! Και σ' αυτή τη ζωή έγινα περιγέλασμα των ανθρώπων, και στην άλλη θα καίγομαι στη γέενα του πυρός. Ωχ, ο άθλιος! Τι θα κάνω; Θα μπορέσω τάχα να μετανοήσω και να σωθώ;..... Ποιός θα με βοηθήσει; Ποιός θα με βεβαιώσει πως θα βρω πραγματικά έλεος, αν μετανοήσω;..... Μα πως να πω στο Θεό «ελέησόν με», μετά από τόσες βρωμερές αμαρτίες, που έκανα μπροστά στα μάτια Του;.....".

Ένας Ασκητής Επίσκοπος

Όσιος Νήφων Επίσκοπος Κωνσταντιανής

(σελ.22-26)

Ιερά Μονή Παρακλήτου

Ωρωπος Αττικής 2004

Πηγή: http://anavaseis.blogspot.gr/2013/10/b.html?utm_source=BP_recent